

Bydgoski Oddział
Polskiego Towarzystwa Filozoficznego

przy współpracy

Polskiego Towarzystwa Fenomenologicznego

ma zaszczyt zaprosić na

SYMPOZJUM FILOZOFICZNE

dotyczące dwóch książek:

Jarosław Jakubowski,

Skończoność egzystencjalna.

Studium nad filozofią Paula Ricoeura,

Oficyna Wydawnicza Epigram, Bydgoszcz 2017.

Daniel Roland Sobota,

Narodziny fenomenologii z ducha pytania.

Johannes Daubert i fenomenologiczny rozruch,

Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 2017.

Symposium odbędzie się **30 czerwca (piątek) 2017 r. o godz. 15.00** w Bibliotece Uniwersyteckiej UKW w Bydgoszczy w sali Pamięci Bydgoszczan (2.28).

Recenzentami omawianych książek będą: **Janusz Sidorek** (SGH), **Marzena Adamiak** (IFiS PAN), **Robert Ignatowicz** (UW), oraz **Filip Borek** (UW).

Jarosław Jakubowski, doktor filozofii, pracownik Instytutu Filozofii Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy. Stypendysta rządu francuskiego (1992-1993). Uzyskał Diplôme d'études approfondies (DEA) w Université de Paris XII (1993). Przetłumaczył na język polski drugi tom *Temps et récit* Paula Ricoeura (*Czas i opowieść*, t. 2, *Konfiguracja w opowieści fikcyjnej*, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2008). Zajmuje się przede wszystkim francuskojęzyczną fenomenologią egzystencjalną.

O książce:

„Książka Jarosława Jakubowskiego jest pierwszą tak obszerną, wnikliwą i szczegółową monografią filozofii skończoności, budowanej przez Paula Ricoeura. Autor nie podejmuje w niej jedynie historyczno-filozoficznego trudu rekonstrukcji myśli badanego filozofa, podjętej z perspektywy najważniejszej kategorii ontologicznej (skończoność egzystencjalna), lecz włącza się twórczo do dyskusji stricte filozoficznej — zarówno z samym Ricoeurem, jak też z innymi filozofami, broniącymi alternatywnych modeli egzystencjalnej skończoności (zwłaszcza z Martinem Heideggerem). W wyniku takiego zabiegu interpretacyjnego nie tylko otrzymujemy monografię określonego problemu, rozważanego przez jednego z najważniejszych filozofów XX w., lecz także doniosłą egzystencjalnie pracę z zakresu ontologii bytu ludzkiego.”

Prof. dr hab. Ireneusz Ziemiński

„Książka Jarosława Jakubowskiego, *Skończoność egzystencjalna. Studium nad filozofią Paula Ricoeura*, jest fascynującą próbą, z jednej strony, zapelnienia luki w badaniach nad filozoficznym dorobkiem autora *La Métaphore vive* (1975) i *La Mémoire, l'histoire, l'oubli* (2000), jednocześnie będąc, z drugiej strony, autorskim rozważaniem tytułowej problematyki skończoności egzystencjalnej, poszukującym wsparcia w medytacjach Ricoeura. [...] W aspekcie drugim — autorskiej (lecz z przewodnikiem) medytacji filozoficznej nad skończonością egzystencji — warto podkreślić przede wszystkim najwyższej próby samoświadomości metodologiczną autora, a także zwrócić uwagę czytelnika na znaczenie jego dociekań dla postawienia zagadnienia wolności. Analityczny styl pisarski autora stopniowo, w szczególności w partiach podsumowujących, przybiera charakter dyskretnie obecnego stylu lirycznego, w którym troska o siebie wyraża się w przekonaniu o niezbędności afirmacji mnie samego, przychodzących w narracjach opowiadanych o mnie przez innych. Analityka skończoności przekształca się w oczekiwanie.”

Dr hab. Maciej Bugajewski, prof. UAM

Daniel Roland Sobota – doktor filozofii, absolwent Instytutu Filozofii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, adiunkt na Wydziale Zarządzania Uniwersytetu Technologiczno-Przyrodniczego w Bydgoszczy oraz adiunkt w Instytucie Filozofii i Socjologii Polskiej Akademii Nauk. Autor kilkudziesięciu artykułów oraz dwóch książek: dwutomowej monografii: *Źródła i inspiracje Heideggerowskiego pytania o bycie*, wyd. Fundacja Yakiza, Bydgoszcz 2012-2013; oraz finansowanego przez Urząd Miasta Bydgoszczy i Narodowe Centrum Nauki rozprawy: *Narodziny fenomenologii z ducha pytania. Johannes Daubert i fenomenologiczny rozruch*, Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 2017. Stypendysta Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej. Członek kilku polskich i zagranicznych towarzystw naukowych. Związany z Bydgoszczą animator kultury teatralnej, członek bydgoskiej grupy artystycznej Magazyn Prób Bezpsa, trener i zawodnik piłki nożnej. Zainteresowania filozoficzne: filozofia niemiecka przełomu XIX i XX wieku, metafizyka, estetyka, filozofia pytania i antropologia teatru. Ideą przewodnią jego myślenia jest pytanie i pytajność.

Oduczytel i orędownik sztuki „wytrzymywania w pytaniu”.

O książce: Johannes Daubert (1877-1947) jest największą legendą ruchu fenomenologicznego i najmniej znanym jego twórcą. Choć nigdy niczego nie opublikował, nie złożył pracy doktorskiej i nie pełnił żadnych oficjalnych stanowisk akademickich, to jako student, żywymi rozmowami i wystąpieniami, dokonał więcej dla powstania i rozwoju ruchu niż wielu innych znanych dziś i cenionych jego członków. Po kilkunastu latach uczestnictwa w świecie akademickim wycofał się do życia na wsi. Owiewa go nimb tajemnicy, którą podsycają słowa Maksa Schelera o „nieznanym fenomenologu Daubercie” oraz wspomnienia Gerdy Walther o „legendarnym Daubercie”. Aleksander Pfänder powiada, że wraz z Husserlem zainicjował on ruch fenomenologiczny. Podobnie ocenia sprawę Wilhelm Schapp, który dodaje: „Byłoby wielce wartościowe napisać pracę o Daubercie”. Zdaniem Herberta Spiegelberga, Daubert był najbardziej wpływowym członkiem monachijskiego kręgu fenomenologów, a jego spotkanie z Husserlem w roku 1902 było jednym z najważniejszych wydarzeń inicjujących ruch. Wypowiedzi te uzupełnia głos Romana Ingardena: „Johannes Daubert był (...) najmądrzejszym filozofem (...) i centralną postacią grupy monachijskiej”. Wtórzy mu Reinhold Smid, nazywając Dauberta „Sokratesem monachijskiej fenomenologii”, a Czesław Głombik wspomina o bezwarunkowej potrzebie prezentacji jego oddziaływania w historii ruchu. Na koniec trzeba przywołać znamienne słowa Husserla: „zawsze chciałem z Panem razem żyć i filozofować”.

W roku 1967, wspominając o Daubercie, Ingarden zauważył, że mimo ogromnego znaczenia tej postaci dla ruchu, z racji tego, iż nie pozostawił on po sobie ani jednej linijki tekstu, nikt nie wie, co tak naprawdę myślał i jakie stanowisko reprezentował. Ironią losu jest, iż w tym samym roku wdowa po Daubercie, za namową Herberta Spiegelberga, przekazała do Bayerische Staatsbibliothek w Monachium 20 teczek filozoficznych zapisków Dauberta (plus personalia). Ponieważ były one pisane metodą stenogramu, do której kluczem dysponował tylko Daubert, musiało minąć następne 20 lat zanim złamano kod i odcyfrowano jego notatki. Od lat osiemdziesiątych napisano kilka artykułów na temat Dauberta, jednak wciąż nie ma opublikowanego ani jednego tomu jego nowatorskich zapisków. Ów brak tylko do pewnego stopnia wypełnia prezentowana książka, która przedstawia życie i twórczość owego „Sokratesa fenomenologii” w kontekście narodzin fenomenologicznego ruchu.

Opracowanie na podstawie fragmentów książki